

”Koukkujen  
ja juonen-  
känteiden  
MODERNI  
mestari.”

Dan Brown

# HARLAN COBEN

wsoy

Täpärällä

Täpäralä

HARLAN  
COBEN

SUOMENTANUT HILKKA PEKKANEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ  
HELSINKI

ENGLANNINKIELINEN ALKUTEOS

*Seconds Away*

COPYRIGHT © 2012 BY HARLAN COBEN

Published by arrangement with Lennart Sane Agency AB

SUOMENKIELINEN LAITOS © HILKKA PEKKANEN JA WSOY 2014

ISBN 978-951-0-39202-7

PAINETTU EU:SSA

Kummipojalleni  
Henry Armstrongille





**ELÄMÄSSÄ ON HETKIÄ** jotka muuttavat kaiken.

En tarkoita pikkuasioita niin kuin sitä, että mieltyy tietynlaisiin aamiaismuroihin, pääsee college-opintoja varten valmistavalle kurssille, rakastuu tietynlaiseen tyttöön tai asuu seuraavat kaksikymmentä vuotta tietynlaisessa paikassa. Tarkoitan kaiken täydellistä muuttumista. Yhtenä hetkenä maailma on yhdellä mallilla, ja seuraavassa hetkessä se on mullin mallin. Kaikki säännöt ja koko siihenastinen todellisuus muuttuvat täysin toisiksi.

Se, mikä oli ennen ylhäällä, onkin yhtäkkiä alhaalla. Se, mikä oli vasen, onkin yhtäkkiä oikea.

Kuolema onkin yhtäkkiä elämää.

Tuijottaessani valokuvaa käsitin, että olemme aina vain silmänräpäyksen päässä elämää järisyttävistä muutoksista. Siinä, minkä näin omin silmin, ei ollut mitään järkeä, ja siksi räpäytin silmiäni pari kertaa ja katsoin uudestaan ikään kuin olisin odottanut kuvan muuttuvan. Ei se muuttunut.

Kuva oli vanha ja mustavalkoinen. Pikaisen päässälas-kutoimituksen jälkeen tulin siihen tulokseen, että kuva oli todennäköisesti otettu melkein seitsemänkymmentä vuotta aikaisemmin.

”Eihän tämä voi olla totta”, sanoin.

Siltä varalta että luulette minua hulluksi sanon, etten suinkaan puhunut itsekseni. (Vaikka luulen kyllä, että tuota pikaa alatte pitää minua hulluna siitä huolimatta.) Puhuin Kummalle naiselle. Hän seiso i puolen metrin päässä minusta valkoisessa puvussaän eikä sanonut mitään. Hänen pitkä harmaa tukkansa näytti siltä kuin liikkuisi silloinkin kun se oli aloillaan. Iho oli ryppyinen ja uurteinen kuin vanha paperi, joka oli taiteltu kokoon ja avattu liian monta kertaa.

Ette ehkä tunne tätä nimenomaista Kummaa naista, mutta kyllä te varmaan muita kummia naisia olette tavanneet. Kaikkiällä näkee pelottavia vanhoja noita-akkamaisia eukkoja, jotka asuvat pelottavannäköisessä vanhassa taloröittelössä. Jokaisessa kaupungissa on yleensä ainakin yksi sellainen. Koulun pihalla kerrotaan tarinoita kaikenlaisista hirveyksistä, joita lapset joutuvat kokemaan, jos sellainen nainen saa heidät kynsiinsä. Pikkulapsena niistä naisista pysyttelee kaukana. Minä olen vähän isompi jo, viisitoistavuotias ja toista vuotta nykyisellä kouluasteellaani, mutta vähän isompanakin niistä pysyttelee kaukana, sillä vaikka tarinat tietääkin hölynpölyksi ja tuntee olevansa liian vanha uskomaan kaiken maailman huhuihin, sellainen talo tuntuu silti pelottavalta.

Siinä minä nyt kumminkin olin, Kumman naisen sala-

peräisen taloröstellön uumenissa tuijottamassa valokuvaa, joka ei mitenkään voinut olla se miksi sitä luulin.

”Kuka tämä on?” kysyin.

Naisen ääni narisi kuin vanhat lattialaudat jalkojemme alla. ”Lodzin teurastaja”, hän kuiskasi.

Kuvan miehellä oli yllään toisen maailmansodan aikaisen Waffen-SS-joukkojen sotilaspuku. Sanalla sanottuna hän oli sadistinen natsi, joka oli Kumman naisen kertomuksen mukaan murhannut paljon ihmisiä, myös Kumman naisen isän.

”Milloin tämä kuva on otettu?” kysyin.

Kysymys näytti hämmentävän naista. ”En ole varma. Luultavasti vuoden 1942 tai 1943 tienoilla.”

Katsoin valokuvan miestä uudelleen. Pääni oli ihan pyörällä. Missään ei ollut mitään järkeä. Yritin takertua siihen, mitä tiesin varmasti: tiesin että nimeni on Mickey Bolitar. Hyvä alku. Olen Brad (kuollut) ja Kitty (vieroitushoidossa) Bolitarin poika, ja parhaillaan olen setäni Myron Bolitarin (jota siedän jotenkuten) holhokki. Käyn koulua Kasseltonissa, missä olen uusi tulokas ja yritän sopeutua joukkoon, ja kädessä pitelemästäni valokuvasta päätellen olen joko harhainen tai täysi mielipuoli.

”Mikä hätänä, Mickey?” Kumma nainen kysyi.

”Vai pitää sitä vielä kysyä!” sanoin. ”Onko tämä jonkinlainen vitsi, vai?”

”Nyt en ymmärrä.”

”Onko tämä Lodzin teurastaja?” kysyin ja osoitin valokuvaa.

”On.”



”Joka luultavasti kuoli toisen maailmansodan loppupuolella, niinkö?”

”Niin minulle on kerrottu”, nainen sanoi. ”Kuule, tiedätkö mitä?”

Mieleeni välähti ensimmäinen kerta, kun olin nähnyt Kumman naisen. Olin ollut matkalla kouluun, kun nainen oli yhtäkkiä ilmaantunut ränsistyneen talonsa oviaukkoon. Olin vähällä rääkäistä säikähdyksestä. Nainen kohotti aavemaisen kätensä minua kohti ja sanoi viisi sanaa, jotka iskeytyivät rintaani kuin nyrkki:

*Mickey* – minulla ei ollut aavistustakaan, mistä hän tiesi nimeni – *ei sinun isäsi ole kuollut.*

Siitä oli lähtenyt liikkeelle se mieletön matka, joka oli nyt johdattanut minut Kumman naisen taloon katsomaan tätä valokuvaa.

Kohotin katseeni valokuvasta. ”Miksi sanoit minulle niin?”

”Mitä minä sanoin?”

”Että minun isäni ei ole kuollut. Miksi sanoit minulle niin?”

Nainen oli vaiti.

”Minä olin hänen luonaan”, sanoin ääni vapisten. ”Näin omin silmin kun hän kuoli. Miksi sanoit niin?”

”Kerro mitä muistat siitä”, nainen sanoi vanhalla nari-sevalla äänellään.

”Ei voi olla totta.”

Vanha nainen kääri ääneti hihansa ylös ja näytti tatuointia, joka kertoi että hän oli selvinnyt hengissä Auschwitzin kuolemanleiriltä.

Kylmät väreet kiirivät pitkin selkäpiitäni. Katsoin ympärilleni pimeässä huoneessa. Vanhassa levysoittimessa pyöri vinyylilevy, ja kuuluville rahisi HorsePowerin laulu nimeltä *Aika on pysähtynyt*. Äitini oli ollut HorsePowerin fani. Hän oli ennen vanhaan juhlinutkin bändin kanssa, ennen kuin minä ilmaannuin kuvaan ja pyyhkäisin kaikki hänen haaveensa olemattomiin. Huoneen takanreunuksella oli hemmetin omituinen valokuva viidestä kuusikymmentäluvun hipistä, joiden solmuvärjättyissä T-paidoissa komeili merkillinen perhoskuvio.

”Kerro”, Kumma nainen sanoi uudestaan.

Suljin silmäni ja vedin syvään henkeä. Oli valtavan tuskallista palauttaa onnettomuutta mieleen, vaikka tuntui-kin siltä että tein niin joka yö.

”Olimme ajamassa San Diegoon, isä ja minä. Autoradio oli auki. Nauroimme.” Sen muistan isästä kaikkein parhaiten, siis isän kuolemaa edeltävistä tapahtumista. Sen miten hän nauroi.

”Selvä”, nainen sanoi. ”Mitä sitten tapahtui?”

”Keskikorokkeen yli tuli maasturi suoraan päin. Noin vain.” Vaikenin hetkeksi. Saatoin melkein tuntea sen, hirtittävän rysäyksen, turvavyön kiristymisen, äkillisen tajuttomuuden. ”Auto kierähti ympäri. Kun tulin tajuihini, olin juuttunut kiinni autoon. Palomiehet yrittivät irrottaa minua.”

”Entä isäsi?”

Katsoin naista. ”Etkö tuntenutkin minun isäni? Setäni kertoi että isä kävi tässä talossa lapsena.”

Nainen ei ollut kuulevinaan kysymystä. ”Kerro isäs-

täsi”, hän toisti. ”Mitä hänelle tapahtui onnettomuudessa?”

”Tiedät kyllä, mitä tapahtui.”

”Kerro nyt.”

Saatoin nähdä isän sieluni silmillä. ”Isä makasi selälään. Silmät olivat kiinni. Pään ympärille valui verta.”

Sydämeni alkoi jyskyttää.

Kumma nainen ojensi luisevan kätensä minua kohti. ”Rauhoitu. Kaikki on hyvin.”

”Eikä ole”, tiuskaisin suuttuneena, ”mikään ei ole hyvin. Ei lähimainkaan hyvin. Isää auttamassa oli nimittäin ambulanssihoitaja. Hänellä oli vaalea tukka ja vihreät silmät, ja lopulta hän kohotti katseensa minuun, ja kun katseemme kohtasivat, hän pudisti päätään. Vain yhden kerran. Ja minä tiesin. Hänen ilmeensä kertoi kaiken. Kaikki oli ohi. Isä oli kuollut. Viimeisen kerran näin isän paa-reilla, ja se hoitaja jolla oli vaalea tukka ja vihreät silmät kärräsi häntä pois.”

Kumma nainen ei sanonut mitään.

”Ja tämä...” Kohotin vanhaa mustavalkoista valokuvaa, ja ääneni tukahtui ja kyyneleet virtasivat koko ajan nopeammin. ”...tämä ei ole mikään ikivanha valokuva jostain natsista. Tämä on sen hoitajan valokuva.”

Kumman naisen jo ennestään kalpeanvalkoiset kasvot näyttivät kalpenevan entisestään. ”Nyt en ymmärrä.”

”En minäkään. Tämä Lodzin teurastaja on se hoitaja joka kärräsi minun isäni pois.”

Naisen reaktio yllätti minut. ”Minua väsyttää, Mickey. Sinun pitää lähteä.”

”Eipäs nyt pelleillä. Kuka tämä tyyppi on? Miksi hän vei minun isäni pois?”

Naisen käsi kohosi epävarmasti suulle. ”Toisinaan ihmiset haluavat jotain niin kovasti, että siitä tulee heille totta. Ymmärrätkö?”

”En minä halua, että tämä on kuva siitä hoitajasta. Se vain on.”

Nainen pudisti päätään, ja hänen vyötäisiin ulottuva tukkansa heilui ilmvirrassa. ”Muisti on niin epäluotettava. Opit sen kun vanhenet vähän.”

”Väitänkö että olen erehtynyt?”

”Jos Teurastaja olisi jotenkin onnistunut jäämään henkiin, hän olisi nyt melkein yhdeksänkymmentävuotias. Se on hoitajalle aika korkea ikä.”

”Mutta en minä sanonutkaan, että hän oli yhdeksänkymmentävuotias. Samanikäinen hän oli kuin tämäkin tyyppi.”

Kumma nainen katsoi minua ikään kuin hulluuteni olisi vain saanut uuden muodon. Käsitin miltä se kaikki kuulosti, mielipuolen höpinältä tietysti. Laulu päättyi ja toinen alkoi. Nainen otti askeleen taaksepäin, ja hänen repaleisen valkoisen pukunsa helma laahasi vanhaa puulattia vasten. Hänen katseensa kiinnittyi minuun.

”Mitä nyt?” sanoin.

”Sinun on aika lähteä. Et ehkä tapaa minua vähään aikaan.”

”En ymmärrä.”

”Olet erehtynyt”, nainen sanoi minulle.

Silmieni nurkkiin alkoi muodostua kyyneleitä. ”Luu-

letko että voisin ikinä unohtaa ne kasvot? Sen miten hän katsoi minua ennen kuin vei isän pois?”

Kumman naisen äänessä oli nyt terästä. ”Ulos, Mickey.”

”En lähde...”

”Ulos!”

## 2

**TUNTIA MYÖHEMMIN ISTUIN** kotini takapihalla – tai oikeastaan Myron-setäni talon takapihalla – selostamassa tapahtumia Emalle. Ema oli tapansa mukaan pukeutunut kauttaaltaan mustiin, täsmälleen samaan sävyyn kuin hänen tukkansa. Hänellä oli musta silmämeikki. Keskisormessa oli hopeasormus, jossa oli pääkallo ja sääriluut ristissä, ja korvissa oli enemmän renkaita kuin jaksoin laskea.

Ema oli luonnostaan synkänpuoleinen, ja sillä hetkellä hän tuijotti minua kuin minulle olisi yhtäkkiä kasvanut kolmas käsivarsi.

”Ja sinäkö vain lähdit pois?” Ema sanoi.

”Mitä minun olisi sitten pitänyt tehdä?” tiukkasin.  
”Piestä tiedot ulos vanhasta naisesta vai?”

”En tiedä, mutta miten saatoit lähteä niin vain?”

”Se nainen meni yläkertaan. Olisiko minun pitänyt mennä perässä? Mitä jos – en tiedä mitä – mitä jos hän olisi vaikka alkanut riisuutua tai jotain?”

”Yök”, Ema sanoi. ”Tosi kuvottavaa.”

”Siinä näet.”

Ema ei ollut vielä edes viittätoista, mutta hänellä oli aika paljon tatuointeja. Hän oli vähän yli satakuusikymmentä-senttinen, mutta meidän yhteiskunnassamme silti useimpien mielestä melko isokokoinen. Olimme tutustuneet toisiimme vasta muutamaa viikkoa aikaisemmin, ja silloin hän oli istunut koulun ruokasalissa yksikseen hylkiöiden pöydässä. Hän väitti istuvansa siellä mielellään.

Ema tuijotti vanhaa mustavalkoista valokuvaa. ”Kuule, Mickey.”

”No mitä?”

”Et voi tosissasi uskoa, että tämä on sama tyyppi.”

”Tiedän että se kuulostaa hullulta, mutta...” Keskeytin.

Ema oli omalaatuinen ihminen. Hän näytti muulle maailmalle nyrpeää naamaa ja tuntui olevan alituisen puolustuskannalla. Ema ei myöskään ollut perinteisellä tavalla kaunis, mutta kun hän katsoi minuun suurilla ruskeilla silmillään niin kuin sillä hetkellä, kasvoista säteilevä keskittyneisyys ja lämpö saivat hänet tuntumaan melkein taivaan enkeliltä.

”Jatka vain”, Ema sanoi.

”Se onnettomuus oli ylivoimaisesti koko elämäni pahin kokemus”, aloitin. ”Isäni...” Muistot tulvahtivat mieleen. Olin ainoa lapsi. Olimme kaikki kolme asuneet ulkomailla suurimman osan elämäni ja vaeltaneet autuaan onnellisina maailman kaukaisimmissa kolkissa. Olin ajatellut, että olimme huolettomia paimentolaisia, kansainvälisiä boheemeja, jotka toimivat useammankin hyvän-

tekeväisyysjärjestön puolesta. En ollut käsittänyt, mitä kaikkea sen takana piili.

”Anna tulla vain”, Ema sanoi.

Oli kuitenkin vaikeaa paljastaa enempää. Kun matkustele niin paljon, ei ehdi saada paljon ystäviä (oikeastaan ei ollenkaan). Osittain olin juuri siksi halunnut niin kiihkeästi asettua aloilleni, ja sen vuoksi isäni oli lopulta luopunut työstään ja vienyt meidät Kaliforniaan ja pannut minut kunnolliseen kouluun ja, niin, kuollut. Siksi kaikki se, mitä oli tapahtunut sen jälkeen kun olimme palanneet Yhdysvaltoihin – isän kuolema ja äidin rappiokierre – oli minun syytäni. Vaikka asioita olisi pyöritelty kuinka, se kaikki oli loppujen lopuksi tapahtunut pelkästään minun takiani.

”Jos et halua kertoa...” Ema aloitti.

”Kyllä minä haluan.”

Taas Ema katsoi minuun suurilla silmillään, jotka näyttivät äärettömän keskittyneiltä, ymmärtävöisiltä ja ystävällisiltä.

”Se onnettomuus vei minulta kaiken”, sanoin. ”Se tappoi isän ja sai äidin murtumaan.”

En vaivautunut selvittämään, mitä se oli tehnyt minulle. Tiesin etten ikinä toipuisi siitä. Sillä ei kuitenkaan ollut mitään tekemistä kertomukseni kanssa. Yritin keksiä, miten pääsisin siirtymään johdannostani ambulanssihoitajaan ja valokuvan mieheen.

Sanat tulivat nyt suustani aikaisempaa hitaammin. ”Kun kokee jotain sellaista, kun jotain tapahtuu niin äkkiä ja se tuhoaa koko elämän... siitä muistaa kaiken. Joka ikisen yksityiskohdan. Kuulostaako järkevältä?”



”Ilman muuta.”

”No, se ambulanssimies oli ensimmäinen, jolta sain kuulla että isä oli kuollut. Ei sellaisen ihmisen ulkonäköä voi unohtaa. Ei kerta kaikkiaan.”

Istuimme taas hetken ääneti. Katsoin korirengasta. Setäni Myron oli hankkinut uuden korirenkaan, kun oli selvinnyt, että muuttaisin asumaan hänen luokseen. Saimme molemmat lohtua koripallosta, hitaasta kuljettamisesta, fadeaway-hyppyheitosta, pallon suhahduksesta koriin. Koripallo on ainoa, mikä yhdistää minua ja setääni, jonka kanssa joudun asumaan mutta jolle en oikein kykene antamaan anteeksi.

En kykene antamaan hänelle anteeksi. Enkä kai kykene antamaan anteeksi itsellenikään.

Ehkä siinä oli vielä toinenkin meitä yhdistävä tekijä.

”Lupaa ettet suutu”, Ema sanoi.

”Hyvä on.”

”Ymmärrän kaiken mitä sanoit. Kyllä sinä sen tiedät. Ja tämä kulunut viikko on ollut tosi mieluinen. Kyllä minä senkin tiedän. Eikö tätä silti voisi miettiä jotenkin järkevästi?”

”Ei”, minä sanoin.

”Miten niin?”

”Tiedän miltä tämä näyttää järkevästi ajateltuna. Tiedän että näyttää siltä kuin minut pitäisi sulkea pehmustettuun koppiin.”

Ema hymyili. ”No, onhan se vähän niinkin. Mutta käydään kumminkin varmuuden vuoksi kaikki läpi askel askeleelta. Ihan vain siksi että saadaan kaikki selväksi.”

Nyökkäsin vastahakoisesti.

”Kohta yksi.” Ema kohotti sormea, jossa oli pinot noirin väriseksi lakattu kynsi. ”Kävelit viime viikolla kouluun sen karmivan Kumman naisen talon ohi. Et tuntenut häntä etkä ollut ikinä ennen edes nähnyt häntä, mutta hän ilmoitti sinulle, että isäsi elää.”

”Niin.”

”Aika kammottavaa. Siis mistä hän edes tiesi kuka olet tai että isäsi oli kuollut. Ja miksi ihmeessä hän sanoi niin?”

”Ei aavistustakaan”, minä sanoin.

”Ei minullakaan. Siirrytään kohtaan kaksi.” Nyt Ema nosti pystyyn sormen, jossa oli pääkallosormus ja kirkaankeltainen kynsi. ”Viikkoa myöhemmin, kun oltiin ensin siinä välissä koettu helvetilliset seikkailut, Kumma nainen kertoi, että hänen oikea nimensä on Lizzy Sobek ja että hän on kuuluisa juutalaisvainojen aikainen sankaritar, josta kukaan ei ole kuullut mitään toisen maailmansodan jälkeen. Sitten hän antoi sinulle valokuvan vanhasta natsista joka oli tappanut hänen isänsä. Ja sinä arvelet että sama tyyppi vei isäsi pois paareilla.” Ema levitti käntensä. ”Onko siinä suunnilleen kaikki?”

”Suunnilleen.”

”No niin, nyt päästään eteenpäin.”

”Päästäänkö?”

Ema vaienseni minut huitaisemalla torjuvasti. ”Unohdetaan hetkeksi se, ettei tyyppi tunnu vanhentuneen päiväkään seitsemässäkymmenessä vuodessa.”

”Selvä.”

”Sitten toinen juttu: Kuvaillet sitä ambulanssimiestä aina vaaleatukkaiseksi ja vihreäsilmaiseksi.”

”Niin.”

”Sen muistat hänestä parhaimmin, eikö niin? Vihreät silmät. Taisit sanoa että pupillien ympärillä oli keltainen reunus tai jotain.”

”Niin. Mitä sitten?”

”Mickey.” Ema kallisti päätään. Hänen äänensä oli nyt lempeämpi. ”Tämä valokuva on mustavalkoinen.”

En sanonut mitään.

”Et näe värejä. Mistä esimerkiksi tiedät, että tämän valokuvan esittämän miehen silmät ovat vihreät? Et voi tietää sitä, vai mitä?”

”En kai”, kuulin sanovani.

”Sanotaan se sitten selvästi”, Ema sanoi. ”Kumpi selitys on todennäköisempi? Sekö että Lodzin teurastaja on sattumalta samannäköinen kuin se ambulanssimies ja että kuvittelit loput – vai se että yhdeksänkymmentävuotias natsi on nyt nuorena ensihoitajana Kaliforniassa?”

Eman puheissa oli tietenkin perää. Tiesin etten ajatellut selvästi. Menneen viikon aikana minut oli piesty henkiihieveriin, ja olin ollut vähällä päästä hengestäni. Olin nähnyt miestä ammuttavan päähän, ja olin joutunut seisomaan avuttomana vieressä kun tappaja oli ollut viiltämäisillään Eman kurkun auki.

Eikä se vielä ollut edes tyrmistyttävintä koko tapahtumaketjussa.

Ema nousi, ravisteli vaatteitaan ja lähti kävelemään pois päin. ”Pitää lähteä.”

”Minne?”

”Nähdään huomenna.”

Emma teki niin kaiken aikaa – katosi selityksittä. ”Anna minun tulla saattamaan”, sanoin.

Emma pani kädet lanteille ja rypisti otsaansa minulle.

”Kello on jo paljon. Sinun ei ole turvallista lähteä yksin.”

”Älä viitsi pelleillä. Luuletko että olen neljävuotias?”

Ei se kuitenkaan pelkästään siitä johtunut. Jostain syystä Emma ei suostunut kertomaan, missä asui, katosi vain aina metsään. Meistä oli varsin nopeasti tullut aika läheiset toisillemme. Kummallakaan ei ehkä ollut aikaisemmin ollut niin läheistä ystävää, mutta silti meillä molemmilla oli edelleen omat salaisuutemme.

Pihan laidalla Emma pysähtyi. ”Kuule, Mickey.”

”No mitä?”

”Siitä valokuvasta vielä.”

”Mitä siitä?”

Emma viivytteli vähän aikaa ja sanoi sitten: ”Et sinä minun mielestäni ole hullu.”

Odotin että hän jatkaisi. Ei jatkanut.

”Mitä sitten?” kysyin. ”Mikä minä sitten olen jos en ole hullu? Toiveajattelija vai?”

Emma harkitsi sitä. ”Luultavasti. Mutta on tässä jutussa toinenkin puoli.”

”Mikä sitten?”

”Ehkä minäkin olen hullu”, Emma sanoi, ”mutta uskon sinua.”

Nousin ja menin hänen luokseen. Olen yli satayhdek-

sänkymmentäsenttinen ja paljon Emaa pitempi. Olimme totta vie omituinen pari.

Ema kohotti katseensa minuun ja sanoi: ”En tiedä miten tai miksi, mutta jostain syystä uskon sinua kaikista vasta-  
väitteistä huolimatta.”

Olin niin kiitollinen, että minun teki mieli itkeä.

”Kysymys on nyt vain siitä, mitä päätämme tehdä”,  
Ema sanoi.

Kohotin kulmakarvojani kysyvästi. ”Mekö?”

”Tietysti.”

”Ei tällä kertaa, Ema. Olen jo saattanut sinut tarpeeksi  
suureen vaaraan.”

Ema rypisti taas otsaansa. ”Etkö voisi suhtautua vielä  
vähän alentuvammin?”

”Minun on pakko hoitaa tämä yksin.”

”Ei, Mickey, ei ole. Oli tässä sinun ja Kumman naisen  
jutussa kysymys mistä hyvänsä, minä olen osa sitä.”

En ollut varma, mitä siihen olisi pitänyt sanoa, ja siksi  
tyydyin ehdottamaan: ”Nukutaan ensin yön yli ja jutel-  
laan uudestaan aamulla, jooko?”

Ema kääntyi ja lähti menemään pihan poikki. ”Arvaa  
mikä on hassua?”

”No mikä?”

”Tämä kaikki alkoi siitä kun hullu vanha nainen sanoi  
sinulle, että isäsi on elossa. Nyt en enää ole niin varma,  
että hän on hullu.”

Ema katosi yöhön. Otin käteeni koripallon uppoutuak-  
seni – niin, niin, tiedän kyllä miten kummalta tämä kuu-  
lostaa – pelin zeniläiseen keskittymisen tilaan. Kaiken ta-

# ”AUTA RACHELIA.”

**D**

lämässä on hetkiä, jotka muuttavat kaiken. Toisinaan missään ei ole mitään järkeä. Vieraillessaan Kumman naisen talorötelössä Mickey silmäilee epäuskoisena vanhaa valokuvaa. Sen pitäisi esittää Lodzin teurastajana tunnettua toisen maailmansodan natsirikollista, eikä suinkaan ensihoitajaa, joka hiljattain nosti paareille Mickeyn auto-onnettomuudessa menehtyneen isän.

Lisää järkytyksiä on luvassa, kun Mickey haetaan poliisiasemalle kuulusteltavaksi. Kesken jäänyt keskustelu Rachelin kanssa saa kaamean selityksensä, kun selviää, että puhelua seuranneessa ampumavälikohtauksessa Rachel on haavoittunut päähän ja hänen äitinsä on saanut surmansa.

Hankaluuksiin hankkiutuvaa poikaa pompotellaan muuallakin kuin koriskentällä, mutta Mickey ei juuri kallista korvaansa Myron-sedän viisaille varoituksille. Tylynrohkean Eman ja herkeämättä hölpöttävän Lusikan avulla Mickey ryhtyy selvittämään kaikkialle mystisesti ulottuvan Abeona Shelter -järjestön lonkeroita ja Rachelin elämää varjostavaa synkkää salaisuutta.

TÄPÄRÄLLÄ on toinen Mickey Bolitar -sarjan romaani. Kirkus Reviews hehkutti teosta tähän tapaan:

”Coben kutoo taidok-  
kaan juoniverkoston.  
Kiehtova trilleri  
iskee kuin salama.”



N84.2 • [www.wsoy.fi](http://www.wsoy.fi) • ISBN 978-951-0-39202-7

Graafinen suunnittelu: Marjaana Virta